

Cossetània ■ Edicions

Joan Uribe Vilarrodona

EL COSTAT FOSC

*Diari de camp d'un cotxe patrulla
dels Mossos d'Esquadra*

Col·lecció Prisma - 28

EL COSTAT FOSC

Diari de camp d'un cotxe patrulla
dels Mossos d'Esquadra

JOAN URIBE VILARRODONA

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: octubre del 2011

© Joan Uribe Vilarrodona
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 602 591
Fax 977 614 357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-899-2

Dipòsit legal: B-28.234-2011

PRÒLEG

Recordo com si fos ara quan, fa un grapat d'anys, un estudiant del nostre doctorat en Antropologia de l'Espai i del Territori, Joan Uribe, va venir a veure'm al despatx per proposar-me la direcció de la seva tesi. Cap novetat. Que un alumne de tercer cicle et demani que tutelis la seva recerca doctoral sempre és un elogi i, a més, et dóna l'oportunitat de fer recerques ben interessants que saps que tu no podràs fer, però que hi ha algú que les du a terme en certa mesura no sols *amb* tu, sinó també *per* tu. Des del punt de vista acadèmic, sens dubte mereixia tot el suport, perquè havia estat un dels estudiants més aguts, intel·ligents i participatius de la classe i, a més, presentava un expedient brillant. A més, el projecte que proposava em resultava temàticament molt proper, perquè es movia dins del camp dels estudis sobre les apropiacions socials dels espais públics, aquesta forma de vida col·lectiva tan apassionant que veiem desenvolupar-se a les voreres i places de qualsevol ciutat i els protagonistes de la qual són individus que no es coneixen i que tramen un seguit, poc menys que innombrable, de vincles efímers, però que poden arribar a ser determinants per a llurs existències.

El dilema va sorgir quan, com de passada, em va fer avinent la seva feina: tenia davant meu un mosso d'esquadra. Vaja. Això sí que era un problema. En Joan em queia molt bé personalment, ens havíem fet —com acostuma a passar en els estudis d'aquest nivell— quasi amics i —ja ho he dit— era un magnífic estudiant. Però, no ens enganyem, en un ambient com el que es respira en una facultat de ciències socials les anomenades “forces d'ordre públic” no han estat mai ben vistes. A més, ho veureu a les pàgines que segueixen, el cert és que els policies són un grup social estigmatitzat, tan estigmatitzat quasi com

aquells que persegueixen. I no parlem si a això li afegim la meua pròpia biografia personal, que és la de qui, com tants de la meua edat, va haver de patir la policia franquista i que es compta entre aquells que aixopluguen seriosos dubtes sobre la realitat de l'anomenada "transició democràtica". En fi, diverses passades per comissaria —l'última, per cert, no fa pas gaire— i una bona temporada entre reixes no es pot dir que motivin gaire una simpatia excessiva pels uniformes. Per entendre'ns: sóc un d'aquells que no interpreta la presència propera d'un vehicle policial com un signe tranquil·litzador; ans el contrari.

Però... el que m'estava plantejant aquell jove —que semblava d'aquells convençuts que és possible una policia democràtica i al servei de la gent— era massa apetitós: ni més ni menys que una etnografia feta a peu de carrer i al costat d'una dotació dels Mossos, que recollís la seva activitat de patrulla ordinària. Era el que sempre hauria volgut fer jo, que des de petit hagués donat qualsevol cosa per acompanyar els bombers, les ambulàncies, els policies que passaven volant pel davant dels meus ulls fent sonar les seves sirenes. On devien anar? Quin drama els esperava? I el mateix pel que fa a aquelles situacions en les quals, de sobte, et trobes al teu camí amb una rotllana de gent que assisteix a una situació especial del tipus que sigui (un accident, una baralla, un incendi en un pis...), qualsevol cosa d'aquelles que a alguns ens mig obliga a acostar-nos a qui sembla el més assabentat dels presents per fer-li les preguntes clau: Què ha passat? Quina era la història que hi devia haver darrere d'aquell esdeveniment del qual sols podia contemplar un petit fragment i quina era la història dels seus protagonistes? Qui era cadascun d'ells i què se'n devia fer després?

I no és sols una qüestió de *morbo*. Estic parlant d'alguna cosa que segurament és l'origen d'un profund interès per una eventual antropologia dels carrers, capaç de copsar i d'analitzar després aquesta matèria primera de la qual està feta la vida quotidiana de portes enfora, aquest amuntegament infinit de petits fets, quasi tots pràcticament microscòpics i, sobretot, quin era el sentit d'aquella mena d'espetecs que semblaven sorgir del subsòl, com una erupció, que semblaven advertir d'una mena de fons obscur de la vida de cada dia, d'un magma brut i inquietant que s'amaga sota allò que anomenem "la normalitat". Els policies, el servidors de les ambulàncies, els bombers, tots aquells que treballen als significativament anomenats "serveis d'emergència" veien i sabien coses que els altres no veiem, no

sols perquè no en tenim l'oportunitat, sinó perquè preferim no tenir-la, perquè ens estimem més fer sempre com si no passés res, encara que sabem que sempre passen coses i que moltes d'elles no són gens agradables. És més, moltes vegades aquestes coses que ens avisen del substrat desordenat i tràgic de la quotidianitat és a nosaltres a qui passen.

Massa gran, la temptació. Tenia davant meu la possibilitat que algú fes un tipus de recerca com la que jo hagués volgut fer, una mena d'antropologia "negra", en el sentit que evoqués i retés homenatge a les fonts periodístiques de la primera antropologia urbana, la de l'Escola de Chicago dels anys 1920 i 1930, amb aquell model que prestaven els reporters de carrer, sempre disposats a acudir al focus de la notícia, amb aquella atracció pels "successos", però també en el sentit que, com la literatura i el cinema del mateix color, "negre", fes reflexionar sobre el mal social, sobre aquell costat fosc en el qual els agents del bé i del mal estableixen les fronteres no sempre clares i amb continguts carregats d'ambigüitat.

I encara una cosa més. No ens havien repetit quan érem estudiants i no deixem de repetir als nostres alumnes que l'antropologia és l'estudi de l'altre i que, per tant, requereix un exercici innegociable d'autoqüestionament, conseqüència inevitable de col·locar-te cara a cara amb formes de ser, de fer i de pensar el més allunyades que sigui possible de les teves? És que no m'havia cansat d'explicitar com n'estava de fart d'aquest costum que s'estén entre els estudiants d'antropologia d'ara d'acostar-se a grups humans amb els quals se simpatitza o fins i tot dels qual se'n forma part? Treball de camp al camp del costat i amb gent que et cau fantàsticament... Així qualsevol! On era aquest imperatiu d'estranyament que hem proclamat tantes vegades com l'essència mateixa de la nostra disciplina? I jo, de sobte, em trobava davant una oportunitat de mirar a la cara aquells éssers humans que, per la seva feina i per les idees que amb un cert prejudici els atribuïa, considerava poc menys que als antípodes de la meva manera de concebre el món. Per fi tenia el meu "altre" a mà. Ara era l'hora de la veritat; sense excuses, ara podia demostrar-me a mi mateix fins a quin punt estava disposat a escoltar les raons del llop.

Impossible resistir-se'n. No podia traïr, en nom del "què diran", ni un amic ni l'oportunitat de seguir de prop una recerca que segur que havia de resultar apassionant. La decisió va ser clara i ràpida: ni

podia ni volia dir no a una ocasió com aquella d'acomplir, encara que fos de manera coproduïda, la recerca dels meus somnis. Va valer la pena. El resultat va ser una tesi doctoral esplèndida, de la qual aquí es mostra tan sols una part consistent en algunes pàgines del diari de camp que acompanyava el treball, tal com va ser presentat davant el corresponent tribunal, que va atorgar-li la màxima qualificació: un excel·lent *cum laude* per unanimitat, amb opció a premi extraordinari de doctorat.

Aquestes notes —preses literalment sobre la marxa—, complementades amb els raonaments teòrics que les acompanyaven en aquella tesi i que s'han donat a conèixer en diverses publicacions i contextos acadèmics, són una invitació no tan sols a conèixer com és la feina quotidiana d'uns patrullers de la policia catalana, sinó un testimoni i una reflexió implícita a propòsit de quin és el nucli secret de la vida social, la maldat que podríem trobar, furgant, en totes les formes de convivència, de les grans multituds a la parella d'amants o fins i tot a un mateix, compostos com estem tots nosaltres de parts mal avingudes entre si. Joan ens adverteix —ho ha vist amb els propis ulls— que hi ha una dimensió inconfessable subjacent en qualsevol idea de comunitat, un desastre que espera sota qualsevol vincle social, el que no volem mirar, però que hi és. Som ara, de la mà del relat de Joan Uribe, en el nucli fosc d'allò social, al cor tèrbol de qualsevol convivència on segurament, i com ell, tan sols trobarem tenebres.

La ciutat que ens mostren els discursos oficials com a àmbit del consens, la concòrdia i els valors abstractes de la ciutadania i el civisme apareix, de sobte, com a escenari per a una crispació multiforme, una sociabilitat inhumana i bruta. Llegim ara el que està escrit entre línies als carrers i deixem que Joan Uribe ens mostri l'entranya crua de la societat en la qual vivim.

MANUEL DELGADO

Professor d'Antropologia a la Universitat de Barcelona

INTRODUCCIÓ

Des de molt jove m'ha interessat el que aleshores jo coneixia senzillament com *el carrer* i que ara sol presentar-se com *l'espai públic*. És per això que, no sé si encara nen o ja preadolescent, solia sortir molts dissabtes o diumenges a la tarda, sol, no tant a passejar sinó més aviat a deambular sense rumb pels carrers i els barris de Barcelona, una activitat que em duia a conèixer l'ambient de cada lloc i a poder evocar aquelles particularitats observades aquí o allà, encara que potser no sabés el nom dels indrets pels quals passava. I és que ja des d'aleshores, per a mi, allò que ara tendeix a presentar-se com l'espai públic no és sols una distribució territorial feta amb criteris urbanístics i estètics, ni un metratge que cal cobrir fent quilòmetres i tombant cantonades, ni tan sols bàsicament la distància que cal cobrir per anar d'un punt a un altre en una ciutat.

A més de tot això, i sobretot, el carrer és una comarca on sovint passen moltes coses en poca estona; on, per dir-ho així, tot s'ajunta. És on es forgen vides i també on se'n destrueixen o se n'anorreen, metafòricament, però també de vegades al peu de la lletra; on es viu l'alegria, però on sobrevenen també decepcions irreversibles; on tot està previst i controlat, però on de tant en tant sobten ensurts tràgics o venturosos; un lloc on ens desborda el pànic, ens inunda la passió, ens molesta el desgrat, ens sobrevé el plaer, ens avorreix el tedi, ens sorprenen una infinitat de petits esdeveniments que sempre són alhora els mateixos i inèdits. Un lloc on coneixem gent, topem amb altres persones, tenim problemes, som auxiliats o abandonats pels altres a la nostra sort, ens ofenem per la seva actitud, ens sentim sols o acompanyats, observats o anònims. És un lloc per viure, però també un escenari per a la mort. Un univers d'olors, ambients, ritmes, silencis,

moviments, sons, fluxos humans... canviants, diferents a cada carrer, a cada barri d'una Barcelona que he patit i que he gaudit.

El carrer era i és l'escenari sempre múltiple i simultani on aquests grans actors involuntaris que són els vianants, les persones desconegudes que van i vénen representen totes les escenes, totes les obres, amb tots els desenllaços possibles. És un marc de multituds en el qual és possible sentir-se, voluntàriament o no, molt sol o massa acompanyat. Perquè això és precisament el que defineix la urbs, la substància de la qual estan fetes les ciutats, allò que els hi dóna la permanent inconsistència d'estar tot el temps estructurant-se sense que la seva feina conegui mai un producte final i acabat. El carrer em deparava l'espectacle interminable del treball d'allò social sobre si mateix, un univers construït a cada moment i, més ben dit, "sobre la marxa", en construcció, mans a l'obra.

El meu interès per la vida al carrer va anar creixent de tal manera que fins i tot vaig sentir un dia la necessitat d'involucrar-me personalment en tot aquell magma vivent que n'era protagonista. Volia conèixer, però també intervenir-hi, assabentar-me de què i de com passava el que passava i fins i tot —per què no?— de col·laborar perquè tot allò que transcorria allà fora, en aquell lloc que deien "via pública", fos el més amable possible, fent alguna cosa per solucionar, o si més no alleugerir, el que de negatiu i trist succeïa. Aquesta voluntat em va dur a desenvolupar-me professionalment en una feina que em permetés viure intensament l'espai públic, tenir accés a un volum extraordinari de situacions interessants, a una multitud d'ambients variats, alguns d'ells fins i tot considerats per la majoria com a marginals, insòlits, gens recomanables o àdhuc perillosos, i observar-ho tot des d'una perspectiva encara més privilegiada. Em vaig fer policia; mosso d'esquadra.

La feina d'un policia de carrer és a vegades esgotadora, però sempre sorprenent, sempre enriquidora, sempre en contacte amb tots i amb ningú, convertit en testimoni privilegiat dels aspectes més crus i durs de la condició social dels humans i dels temps que corren. Aquest contacte amb la dimensió més opaca de la vida, la menys amable, la menys tranquil·litzadora, va fer que algú em definís, evocant el títol de la novel·la surrealista més coneguda d'Ernesto Giménez Caballero, com a *inspector de clavegueres*, encarregat de vigilar el subsòl de la vida urbana, allò que la gent ordinària no acostuma a veure, no

perquè no hi sigui, sinó perquè ens costa massa mirar-lo a la cara: la violència, la mort, la misèria, el crim, la brutalitat, la marginació...

Intentar sistematitzar el valor d'aquesta experiència, dur-la a les darreres implicacions socials i polítiques, va ser el que em va portar a matricular-me al doctorat en Antropologia de l'Espai i el Territori, que dirigia el professor Manuel Delgado, a la Universitat de Barcelona. Allà vaig dotar-me de criteris teòrics i metodològics que em permetien abordar la meua pròpia experiència com a policia de carrer des d'una altra òptica, més acurada i, sens dubte, també més crítica. A l'entorn del grup de treball sobre espais públics, vaig anar preparant la meua tesi doctoral, que finalment vaig presentar el novembre del 2007, amb el títol *Interacció i emergència. L'espai públic com a escenari d'esdeveniments*. Com a tesi d'antropologia que era requerida un material de base que no podia ser més que etnogràfic, és a dir, fet d'informacions relatives a fets observats on i quan es produïen. Aquesta matèria primera de la recerca doctoral va ser proveïda per la meua pròpia experiència com a mosso d'esquadra que havia rebut l'autorització per acompanyar cotxes patrulla en el decurs de la seva activitat de vigilància pels carrers de dues poblacions importants: Lloret de Mar, a la Costa Brava, i l'Hospitalet de Llobregat, una gran ciutat popular paret amb paret amb Barcelona, cadascuna d'elles amb una problemàtica específica, però que en tots dos casos podia fer-me accessibles les situacions crítiques i també les ordinàries, fins i tot les tedioses, amb les quals es troben a diari el policies que fan serveis de carrer a qualsevol poble català o ciutat. Totes aquestes informacions obtingudes sobre el terreny van anar sent recollides en allò que els etnògrafs anomenem *diari de camp*, on s'anaven anotant, a la manera d'un quadern de bitàcola, els esdeveniments amb els quals el cotxe patrulla en què viatjava s'anava trobant, així com impressions i reflexions personals que m'anaven sorgint. Aquest diari de camp és la substància bàsica d'aquest llibre.

El que aquest material recull són —de seguida es veurà— punts i moments que venien a ser com petits esclats o erupcions sobre la superfície presumptament calmada de la vida quotidiana. Parlo d'emergències, petites o grans, de vegades tràgiques, enteses d'una banda com allò que sorgeix sobtadament, d'acord amb la seva etimologia. Del llatí *emergere*, 'sortir de dins de': sortir, brollar a l'exterior des de no importa quin fons; aparèixer alguna cosa, superar l'impediment

que no deixava veure-la, revelar-se, sortir a la llum, fer-se visible el que abans no ho era; que forma protuberància, sobresortir, constituir-se en accident d'una superfície plana. També en el sentit d'acció que desmenteix la “normalitat” de les situacions ordinàries i dóna motiu per a l'alarma, situació extrema i imprevista que provoca alerta davant d'un perill greu per al context en el qual es produeix. És com si parléssim de l'entrada en escena de forces que poden semblar estranyes, alienes a la vida social, però que potser són en realitat la seva matèria bàsica secreta.

També convé notar que la noció d'*emergència* està relacionada, al seu torn, amb la de *crisi*, entesa com a conjuntura en la qual allò que en principi es dóna per descomptat que regula i fa racionals les relacions socials es desvela sobtadament afeblit, a punt d'esmicolar-se o ja irrevocablement esmicolat. Les crisis confirmen de manera radical la naturalesa porosa i inestable de la vida social, sobretot aquella ja de per si feta d'inestabilitats que caracteritza la vida urbana, sobretot la que es desenvolupa als seus espais públics. D'ací el valor que té aixecar testimoni etnogràfic d'aquestes excepcionalitats, és a dir, ser on i quan s'esdevenen i enregistrar-les com sigui possible per descriure-les i analitzar-les després.

Així doncs, l'ànim del treball que a continuació es presenta —els enregistraments d'observacions fetes des d'un cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra— és el d'aportar evidències a propòsit de fins a quin punt és fràgil l'ordre social que pensem que regna i ens regna, de com de vulnerables són els principis que en teoria organitzen la nostra vida quotidiana i de com d'ingènues són aquelles institucions polítiques i socials que estan convençudes que ho tenen tot realment sota control.

Com de seguida es podrà reconèixer, l'estil d'escriptura que es va adoptar és tot un homenatge al cinema i a la novel·la negres, gèneres que sovint es presenten formalment en forma d'un narrador —una veu en off, per dir-ho en termes cinematogràfics— que des d'un present fa desfil·lar el passat als ulls dels tercers interessats en la història que es relata. Com si fos una mena de rerefons, aquesta és una constant estilística sempre present en aquest treball, que forma part d'un esforç per abordar, des de la perspectiva i el mètode de les ciències socials, el mateix objecte d'interès que caracteritza el gènere negre: la irrupció a l'escenari de la vida quotidiana d'emergències dramàtiques

que mostren el suposat ordre social obert en canal i que deixa veure les seves entranyes més repulsives. Tot això adreçat i posat en safata per a un públic lector o espectador que, com aquell qui ara té a les seves mans aquesta obra, presumptament no hi té res a veure. Només presumptament, és clar.

Com s'acaba d'esmentar, les pàgines que segueixen són el diari de camp que constituïa la base etnogràfica d'una tesi doctoral. Això vol dir que el material exposat aquí està complementat amb una anàlisi que el lector no trobarà en aquestes pàgines, però que pot trobar al seu abast en altres llocs. El seu marc teòric ha estat el de l'antropologia urbana en general i el de l'etnografia dels espais públics en concret, cosa que implica un deute important amb l'obra d'autors com Erving Goffman, John i Lynn Lofland i Isaac Joseph entre d'altres. Les premisses i les conclusions analítiques associades a aquest material de camp han estat presentades a diversos congressos i simposis científics, tant nacionals com internacionals, com ara el IX Congrés d'Antropologia (Barcelona, 2002), el X Coloquio Internacional de Geocrítica (Barcelona, 2008) o el IV Congresso da Associação Portuguesa de Antropologia (Lisboa, 2009).

Pel que fa a l'ofici, del qual es presenta a continuació l'experiència directa, vaig exercir-lo d'uniforme, ensumant sovint l'olor de la por, pels carrers de Blanes, Lloret de Mar i Tossa de Mar. Després vaig formar-me en la investigació de delictes i em vaig especialitzar en el treball de paisà, en concret en la investigació del crim organitzat, en l'àmbit dels serveis centrals d'investigació, amb diverses estades fora de Catalunya i també en organismes i policies de la Unió Europea. Després d'això, les preguntes, els dubtes, les noves inquietuds i, finalment, la sortida del Cos. En l'actualitat, tinc la fortuna de poder oferir el millor de mi mateix al servei de les persones dirigint els Serveis Socials de Sant Joan de Déu de Barcelona, entitat que pertany a l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.

LLORET DE MAR

Dilluns, 19/08/2002¹

I

A les 08.50 hores, després d'uns vint minuts d'espera previsible —la meva cita era a les 09.00 h—, el sotsinspector en funcions de cap de l'ABP² Selva Litoral em rep. Ens saludem amb una ràpida encaixada de mans i anem per feina: em dona formalment la benvinguda, em demana que em dirigeixi a ell per solucionar qualsevol problema que pugui sorgir, em gestiona un armariet per canviar-me de roba quan calgui, m'explica on són els vestidors i em confirma que el comandament amb qui m'hauré de coordinar per dur a terme la meva recerca és a punt d'arribar.

Tot plegat, dubto que hagi durat gaire més d'un minut. En una comissaria es va per feina. Sense embuts, sense nervis, de manera directa i operativa.

¹ Tant al treball de camp de Lloret de Mar com al de l'Hospitalet de Llobregat, s'hi han modificat determinades dades objectives: algunes adreces on han succeït els fets descrits, les paraules codificades del llenguatge policial, els números identificadors de policies i de cotxes patrulla i els noms d'alguns dels protagonistes (víctimes, autors dels fets i policies).

² Una ABP o Àrea Bàsica Policial és la infraestructura bàsica autosuficient en el Cos de Mossos d'Esquadra que ofereix serveis policials en àmbits bàsics de seguretat ciutadana i d'investigació. Habitualment, una ABP dóna resposta a una comarca, malgrat que a vegades es disposi de més d'una ABP per comarca. Aquesta ABP engloba els municipis de Blanes, Lloret de Mar i Tossa de Mar. La recerca es va dur a terme al municipi de Lloret de Mar.

II

Pocs minuts més tard arriba el sergent Francesc, el comandament que m'acompanyarà durant uns dies.

El sergent Francesc és cap de torn³. Ser cap de torn al Cos de Mossos d'Esquadra vol dir ser un comandament responsable de la Unitat de Seguretat Ciutadana⁴ que està de torn en aquell moment. Hi ha tres tornos: matí, tarda i nit. Els caps de setmana l'organització és diferent. Cada grup o torn de la Unitat de Seguretat Ciutadana és un escamot⁵. Per tant, el cap de torn és el comandament encarregat de coordinar i dirigir la Unitat de Seguretat Ciutadana —és a dir, agents uniformats— que estan en aquell torn treballant al carrer.

Pot semblar que la seguretat ciutadana no sigui tant una especialitat de la tasca policial com un requisit bàsic, un fonament a partir del qual, en funció de posteriors necessitats, el professional de policia s'especialitza. No és així. De la mateixa manera que el metge de família és un especialista en tots els sentits, els patrullers o agents dedicats a la seguretat ciutadana són especialistes de la gestió del moment, d'allò inesperat, del més ampli ventall de contingències que necessiten un tractament urgent i alhora curós, ràpid, correcte i amb un mínim marge d'error, i apliquen tècniques i formes d'abordatge més o menys similars, tot i que adaptades a cada circumstància. Estan sempre determinats per l'eventual alteració de l'entorn en relació amb el qual

³ El cap de torn és un comandament de l'àmbit de la seguretat ciutadana. Dirigeix simultàniament els agents i els comandaments que patrullen els carrers i els agents i els comandaments que gestionen la Sala (vegeu la nota 9).

⁴ El concepte oficial de *seguretat* a Catalunya actualment és més complet que el de *seguretat ciutadana*. A Catalunya es parla de *seguretat pública* per referir-se a les emergències socials, als desastres naturals, etc. Legalment, el concepte de *seguretat ciutadana* ha estat i és àmpliament tractat pels juristes. En l'àmbit policial es pot definir com 'la gestió immediata d'aquells fets dels quals es tingui coneixement i que presumptament siguin accions punibles pel Codi Penal o que siguin o puguin suposar un risc per a la seguretat i la integritat de les persones', com ara l'assistència a accidents, la previsió de possibles d'aldarulls, etc.

⁵ L'escamot és l'equip de la Unitat de Seguretat Ciutadana que cobreix un torn. El nombre pot variar segons les necessitats que la comissaria tingui de presència policial uniformada. Poden ser sis persones, quinze, trenta... El configuren agents i comandaments que supervisen operativament les actuacions més rellevants.

ÍNDEX

PRÒLEG, <i>PER MANUEL DELGADO</i>	7
AGRAÏMENTS.....	11
INTRODUCCIÓ	13
DIARI DE CAMP: LLORET DE MAR.....	19
DILLUNS, 19/08/2002	21
DIMARTS, 20/08/2002.....	27
DIJOUS, 22/08/2002	33
DIVENDRES, 23/08/2002	45
DISSABTE, 24/08/2002	51
DIARI DE CAMP: L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.....	63
DILLUNS, 24/05/2004	65
DIMARTS, 25/05/2004.....	83
DIVENDRES, 28/05/2004	105
DISSABTE, 29/05/2004	125
DIMARTS, 01/06/2004.....	139
DIMECRES, 02/06/2004.....	153
DIJOUS, 03/06/2004	163
DIVENDRES, 04/06/2004	171
DISSABTE, 05/06/2004	177

